

[Aksel Larsen.]

Vil regeringen have en forklaring på årsagerne til den alvorlige forrykkelse af statsfinansernes balance, som regeringserklæringen bebudede, så kan den også her tænke tilbage på afstemningen den 15. december. Regeringen regner nu med, at tjenestemændene i 1968-69 skal have 2 gange 2 dyrtidsportioner. Ja men det vidste vi andre kunne blive følgen, når regeringforslagene blev forkastet her, og i engangsskattens forkastelse findes årsagen til den forværring i statsfinanserne på 800 millioner, som finansministeren tirsdag aften i TV-krydsilden forklarede var en næsten lamdende overraskelse for ham.

Hvad vil regeringen så gøre for at afbøde de værste følger af dens partiers egne politiske handlinger? Jo, først vil man spare 600 mill. kr. på statsbudgettets udgiftsside. Prøværdigt nok vil man tilstræbe at hente 125-150 mill. fra militærbudgettet. Lad os håbe, det lykkes, og lad os forsøge at glemme den bombastiske sikkerhed, hvormed daværende radikal ordfører hr. Hilmar Baunsgaard i december proklamerede, at der nemt kunne spares op til 200 mill. kr.

Men så resten? Ja, vi er jo klar over, at boligfonden skal skæres ned og ikke som oprindeligt bebudet med 250 millioner, men med 310 mill. kr. Det kommer til at gå ud over kommunerne, over byggemodningen, altså over boligbyggeriet, og det kommer til at gå ud over beskæftigelsen. Man bliver vel ikke forundret over, at vi af al magt vil modsætte os en så forrykt plan.

Resten af besparelserne skal så fortrinsvis hentes gennem begrænsning af de offentlige investeringer og offentlig anlægsvirksomhed med beskæftigelsesnedgang som følge.

Da aviserne kom med deres formodninger om, hvad den kommende trepartiregering ville gennemføre, fik vi fra statsministeren at vide, at det skulle man ikke bekymre sig om, før han havde holdt sin tale i tinget, så ville tinget få besked. Jeg tillader mig at sige, at talen var i den henseende yderst almindelig.

Jeg tillader mig i øvrigt at erindre om, at det mange gange og med rette har været påtalt såvel fra de nuværende regeringspartiers som fra vor side, at mange vigtige oplysninger kommer til offentligheden gennem dagbladene, før folkettinget får besked.

Netop nu til morgen kan vi i et regeringsorgan læse en detaljeret plan for de forventede eller påtænkte nedskæringer på de offentlige budgetter. Det havde jo været ganske hyggeligt, om man fra regeringen havde fået denne besked på anden måde, så havde det været noget lettere allerede at tage stilling til tankerne i denne debat.

Jeg vil dog have lov til at sige efter et studium af Politiken, at det ser jo ikke godt ud, det, man her påtænker at gøre. Jeg skal naturligvis ikke opponere mod, at man nu vil gennemføre de tanker om en nedskæring af civildforsvarets udgifter, som den afgåede regering allerede havde, men altså, at man vil skære boligfonden ned med 310 millioner, at man vil fordyre medicinen, at man vil skære ned på arbejdsministeriets budget, at man vil udskyde tunnelbanebyggeriet, at man i det hele taget vil foretage en hel række ret omfattende nedskæringer i den offentlige virksomhed, det må gøre én meget betænkelig dels på grund af den samfundsmæssige skade, det kan tilføje, og dels fordi sådanne nedskæringer ubetinget vil skade beskæftigelsen, vil medvirke til større arbejdsløshed.

Så vil regeringen, hvis jeg skal tro regeringserklæringen, supplere de påtænkte eller håbede besparelser med noget, der kaldes foranstaltninger, der kan medføre forøgede indtægter, for derved at begrænse stigningen i det private forbrug. Det siges ofte, at vort danske sprog er så fattigt. Nu er glosariet i hvert fald blevet beriget med et nyt ord for skatter eller skatteforhøjelser; nu kaldes de foranstaltninger. Hvilke foranstaltninger tænker man på? Her må man da kunne give besked. Den undskyldning gælder ikke, at regeringen kun har haft 3 dage, og at den ikke på disse 3 dage kunne nå at få ideer, eller at finanslovsforslaget er en så tyk bog, at man ikke kender dens indhold. Den har nu ellers været til folketingets og den nuværende finansministers rådighed siden 1. december. De partier, der fra valget blev udskrevet, erklærede, at de agtede at overtage regeringsmagten, burde naturligvis før valgdagen have været i stand til at udarbejde hovedpunkterne i et regeringsprogram. De gjorde det ikke, men de forlangte altså af vælgerne underskrift på en blankoveksel til regeringsdannelse, og de kan nu i dag ikke sige andet til folketinget,